

Đàn Ông Đại Hàn Sang Việt Nam Kiếm Vợ

Địa vị ngày càng cao của người phụ nữ tại Hoa Kỳ đã gây ra phong trào đàn ông Mỹ đi sang bên Nga kiếm vợ vào những năm của thập niên 1990. Tuy nhiên, Hoa Kỳ có số đàn ông đàn bà bằng nhau cho nên việc kiếm vợ ngay tại trong nước không có gì là khó khăn và vì thế công việc môi giới cô dâu không phát triển thành một kỹ nghệ lớn như ở Nam Hàn.

Tại Nam Hàn ngày nay, nạn trai thừa gái thiếu và sự thể phụ nữ có địa vị xã hội cao hơn trước đây đang gây ra cảnh đàn ông khó kiếm được vợ vừa ý trong nước cho nên họ phải đi ra nước ngoài tìm vợ. Thật vậy, những phương thức khoa học cho phép cha mẹ chọn con trai để sanh cho nên số đàn ông nay hơn hẳn số đàn bà. Hơn nữa bây giờ phụ nữ tại Nam Hàn có cơ hội tiến thân cả trên con đường học vấn lẫn nghề nghiệp cho nên số những vụ ly dị càng ngày càng gia tăng trong khi tỷ lệ sinh sản ngày càng xuống thấp. “Thời buổi này, đàn bà Nam Hàn rất kén chọn chồng” một tay chuyên làm công chuyện môi giới tên Lee Eun-Tae, chủ nhân Interwedding, một tổ chức đã từng tìm vợ cho khoảng 400 người đàn ông độc thân mỗi năm đã tuyên bố, “và những người đàn ông chỉ tốt nghiệp trung học hoặc đang phải sống với bố mẹ, hoặc chỉ làm cho những công ty cỡ trung hay nhỏ bé, những kẻ hoặc lùn hoặc đã lớn tuổi, những ai còn sống ở nhà quê thường khó có thể kiếm được vợ ngay tại Nam Hàn.”

Trước đây, đàn ông Nam Hàn thường đi tìm cưới phụ nữ người gốc Đại Hàn sinh sống ở Trung Quốc hoặc những cô gái tại Philipines, Mongolia, Thái Lan, Campuchia, Uzbekistan hay Nam Dương nhưng trong thời gian gần đây, đàn ông Đại Hàn tỏ ra thích những cô gái Việt Nam hơn. “Hiện giờ một người đàn ông Đại Hàn, dù có tàn tật cũng vẫn có thể kiếm ra vợ ở Việt Nam. Tuy nhiên việc tìm ra những cô gái Việt sẵn sàng lấy chồng Đại Hàn sẽ trở nên khó khăn một khi tình hình kinh tế ở Việt Nam khá lên” Lee Eun-Tae nói tiếp, “và họ sẽ không tội gì đi lấy chồng ở ngoại quốc khi họ có thể sống thoải mái ở trong nước.”

Việc đi kiếm vợ của nhiều đàn ông đã tạo ra cả một kỹ nghệ môi giới cô dâu quan trọng tại Đại Hàn. Những tổ chức môi giới đặt trụ sở tại Việt Nam có nhiệm vụ tìm những cô gái Việt thêm lấy chồng ngoại quốc - thường là những phụ nữ sống trong vùng phụ cận Hà Nội và Saigon - để giới thiệu với những kẻ muốn lấy vợ Việt bên Nam Hàn. Họ đứng ra tổ chức các cuộc du ngoạn sang Việt Nam cho những người đàn ông này để họ xem mặt và chọn những cô dâu tương lai. Công việc làm ăn này phát

triển nhanh chóng đến độ số đàn ông người Nam Hàn lấy vợ ngoại quốc ngày càng nhiều. Trong năm 2005, số đám cưới thuộc loại này bằng 14% tổng số đám cưới tại Nam Hàn. Thương nghiệp môi giới này bắt đầu vào những năm cuối của thập niên 90 và lúc đầu chỉ nhắm vào những người đàn ông ở thôn quê và những kẻ tàn tật. Nhưng kể từ 2003 thì phần lớn những thân chủ là người chưa vợ ở tỉnh thành. Tại vùng thôn quê miền nam Nam Hàn, những bảng quảng cáo lớn hai bên đường và những tờ giấy quảng cáo truyền tay tại còng hầm tàu điện rêu rao việc lấy vợ ngoại quốc và nhiều chính phủ địa phương tại những vùng có dân số thấp nay sẵn sàng tài trợ tới \$10,000.00 cho những ai muốn đi tìm cô dâu tại nước ngoài. Hiện nay Việt Nam là nước cung cấp số cô dâu cho Nam Hàn lớn thứ nhì - chỉ sau Trung Quốc – và riêng chính quyền địa phương tại Yeoncheong, một tỉnh nhỏ vùng nông thôn phía nam Nam Hàn, chỉ chịu tài trợ cho những ai muốn đi Việt Nam kiếm vợ mà thôi. Quang cảnh những gia đình Đại Hàn đón cô dâu Việt tại Phi Trường Quốc Tế Incheon ở phía tây Seoul đã trở nên quá quen thuộc, những nàng dâu này thường phải đi những chuyến bay qua đêm từ Saigon hay Hà Nội để đến Nam Hàn vào buổi sáng.

Một vấn đề có tính chất luân lý đã được nhiều người nêu lên. Họ cho rằng việc làm này lợi dụng sự nghèo đói của những người phụ nữ khốn nạn và nó hạ phẩm giá con người họ. Nhưng những tên môi giới lại biện minh rằng họ chỉ làm việc thiện vì những cô gái đó lấy chồng khá giả đương nhiên sẽ được hưởng một cuộc sống sung túc hạnh phúc hơn. Tuy nhiên theo báo cáo của những hãng thông tấn Nam Hàn thì nhiều cô dâu người nước ngoài đã bị các ông chồng Đại Hàn lừa dối ngay từ lúc đầu và sau khi đến Nam Hàn nhiều người đã bị buộc phải sống cô lập và có khi còn bị hành hạ, bóc lột nữa. Để đối phó với tình trạng này Bộ Y tế và Phúc Lợi đang tìm cách ra những luật lệ qui định sự hoạt động của những tổ chức môi giới nhất là khi thấy kỹ nghệ này bành trướng nhanh chóng trong thời gian gần đây, nhanh tới độ Ủy Ban Bảo Vệ Người Tiêu Dùng không trở tay kịp. Hiện nay tại Nam Hàn có từ 2000 cho đến 3000 cơ sở môi giới thuộc loại đó.

Tiền trình đi tìm kiếm vợ: Trước hết những cô gái Việt muốn lấy chồng ngoại quốc - thường là những con gái nhà nghèo ở thôn quê, nhưng cũng có thể là những cô gái có học đã có Tú Tài hay đã học đến bậc đại học - phải đăng ký với một cơ quan môi giới và chờ một thời gian ít nhất là hai năm. Cơ quan này giới thiệu họ với những khách hàng, những người đàn ông Nam Hàn đang tìm vợ và hai bên có thể liên lạc thư từ với nhau. Sau đó cơ quan môi giới tổ chức cho những khách hàng của họ bay sang Việt Nam để gặp gỡ và chọn những người bạn đời tương lai. Vừa trên máy bay xuống, những người đi tìm vợ được đưa ngay đến nơi gặp gỡ, thường là một nhà hàng sang trọng, để đôi trai gái biết mặt nhau và quyết định xem có đồng ý lấy nhau hay không. Trước khi gặp các cô gái, Ahn Jae-won, một người môi giới dặn dò thân chủ: “Những người con gái này cố làm dáng để quý vị thấy đẹp nhưng đừng kỳ vọng rằng họ đẹp bằng những cô gái Đại Hàn. Họ là con cái nhà nghèo. Đừng nói dối mà cũng đừng tự hạ mình xuống. Nếu quý vị nói dối, họ sẽ biết là bị lừa và họ sẽ trốn đi. Tốt hơn hết là đừng đòi ngủ với họ ngay từ đêm đầu! Hãy chờ đến đêm tân hôn! Tôi mong quý vị thông cảm...” Trong cuộc gặp gỡ, hai bên hỏi nhau những câu hỏi và đưa ra những câu trả lời như:

- *Tình tình em thế nào?*
- *Em rất cởi mở.*

- *Tại sao anh thích lấy vợ Việt?*
- *Anh có hai người bạn có vợ Việt và anh thấy đàn bà Việt dường như thương yêu chồng và hay chăm lo cho gia đình.*

- *Anh hiện ở nhà quê sống với mẹ anh và một đứa con gái 16 tuổi, em có chịu được không?*
- *Em biết làm ruộng, anh đừng lo. Em chịu được.*
- *Nếu em lấy anh, mỗi tháng anh sẽ gửi về cho ba má em \$100.*

- *Nếu em lấy anh, anh có hứa sẽ thương yêu chăm lo cho em suốt đời hay không?*

- *Tất nhiên là có chứ !*

Một khi hai bên thỏa thuận xong thì hai người ngồi bên nhau nắm tay nhau và có khi ăn nằm với nhau ngay từ đêm đầu tiên. Đến sáng hôm sau họ về quê nhà gái và làm thủ tục lấy nhau. Chính quyền địa phương sẽ phóng vấn họ trước khi đăng ký giá thú. Sau đó, nhà gái sẽ rú nhau lên phi trường Nội Bài hay Tân Sơn Nhất để tiễn chú rể trở về xứ. Ba tháng sau đó, giấy thông hành xong xuôi, cô dâu cũng bước lên máy bay đi Seoul để về nhà chồng. Cuộc đón rước cô dâu tại phi trường Seoul đôi khi cũng nồng nhiệt như cuộc tiễn đưa chú rể vậy.

Đi tìm hạnh phúc : Những cô gái tại Việt Nam đã quen với tính tình và lối sống của dân Đại Hàn vì họ thường xem những cuốn phim tình cảm do Đại Hàn sản xuất. Qua kinh nghiệm này, họ có cảm giác người Đại Hàn có nhiều tình cảm gia đình và đàn ông Đại Hàn sống khá gương mẫu. Quê hương Đại Hàn cũng đẹp với những cảnh thiên nhiên tuyệt vời và đời sống tại đó cao sang. Giống như trong phim Đại Hàn “Câu Chuyện của một Cô Gái Thông Minh đạt được tới Thành Công”, họ mong mỗi tìm được một tấm chồng giàu sang và có được hạnh phúc. Nhưng có chăng sự giàu sang và hạnh phúc đó hay không là lại còn tùy. Hiện giờ tuy chưa thấy những dấu hiệu báo cho biết những vụ cưới xin quốc tế tại Nam Hàn đã biến thành những thảm kịch giống như tại Đài Loan nhưng ta có thể suy đoán rằng khi những cô gái Việt bất hạnh phải hy sinh đi làm vợ những ông già hay những người tàn tật thì khó có thể tìm được hạnh phúc. Cuộc sống kinh tế khó khăn tại Việt Nam đã thúc đẩy bao nhiêu cô gái chịu lấy những kẻ xa lạ, khác chủng tộc, khác văn hóa và ngôn ngữ chỉ vì họ muốn giúp đỡ gia đình về mặt tài chánh.

Kim Tae-goo, 51 tuổi, là một nông dân trồng sâm và táo trên một thửa ruộng một hecta tại Yeongju - một tỉnh nhỏ ở phía đông nam Seoul - mà ông làm chủ. Kim đã có hai đời vợ, vợ đầu là một phụ nữ Đại Hàn đã chết và vợ thứ hai một người đàn bà mà ông mới ly dị. Khi thấy chú rể Kim tuổi gần bằng tuổi mình, ông Bùi Văn Vui, 52 tuổi, tỏ vẻ lo âu và đã than phiền về sự cách biệt tuổi tác giữa Kim và con gái mình với người môi giới vào đêm hôm trước ngày hai người làm lễ cưới. Nhưng khi nghe ông nói ông rất lo lắng về số phận người con gái yêu của ông thì chú rể đã nói với ông rằng “Xin bố đừng có lo, chẳng có chuyện gì để mà bố phải lo cả.” Quay sang người môi giới Kim nói: “Ông làm ơn cho bố vợ tôi biết về số tiền đền bù mà tôi sẽ trả cho ông ta.” Kim đã muốn nói đến số tiền \$100 mà anh sẽ đưa hàng tháng cho người bố vợ, nhưng người môi giới trả lời “Thôi để khi khác! Bây giờ không phải lúc !” Khi cô dâu tên Thúy, con gái ông Vui, chia tay bố cô nói, “Ba tôi lo lắm ! Tôi là con gái cưng của ba tôi mà!” Nhưng về mặt của chính cô cũng biểu hiện sự lo âu. Cô nói “Tôi chỉ biết xứ Đại Hàn qua phim ảnh. Thực tế chắc phải khác hẳn. Tôi không biết rồi gia đình chồng tôi có sẽ thương yêu tôi hay không và tôi cũng không biết rồi tôi có quen với đời sống mới hay không. Tôi hiện lo đến chết đi được!”

Những kinh nghiệm đau thương: Mọi lo của cô dâu Thúy không phải là vô căn cứ. Trước đây đã xảy ra nhiều thảm kịch trong đó những cô gái Việt Nam lấy chồng Đài Loan bị hành hạ, đánh đập, đầy dọa hay bị bán cho những ổ mại dâm. Việc đi tìm hạnh phúc của những người con gái đó đã biến thành những cuộc hành trình đi vào địa ngục trần gian. Câu chuyện của cô Nguyễn Thị Phương, một cô gái Cần Thơ 19 tuổi lấy người chồng Đài Loan 46 tuổi, đã được phơi bày trên Internet. Cô muốn nói lên tiếng nói của mình để cảnh báo những thiếu nữ khờ dại khác, giúp họ tránh đi vào con đường kinh hoàng mà cô đã dẫn thân vào. Cô kể lại câu chuyện bị người chồng độc ác hành hạ làm nhục như việc cô bị cột tay chân treo lên trần nhà cho đến ngất xỉu trong khi cô đang mang thai chỉ vì khi chăm sóc đàn heo cô đã để chết một con heo con. Sau ba năm bị bóc lột sức lao động và bị khốn khổ đủ điều, cô đã trốn về Việt Nam, bỏ lại hai đứa con nhỏ, và không bao giờ trở lại Đài Loan nữa. Nhưng lời cảnh báo của cô không có hiệu lực bao nhiêu. Cho đến bây giờ hàng năm vẫn có hàng chục ngàn cô gái đi kiếm chồng ngoại quốc.

Kinh nghiệm đau thương của cô Phương không phải là một biến cố lẻ tẻ. Theo những con số nêu trên báo chí trong nước, hiện nay có khoảng 100,000 người Việt Nam lấy chồng và sinh sống ở Đài Loan, trong số đó hàng ngàn người đã gặp phải sự bất hạnh tương tự. Nhiều cô gái đã trốn được về nước mà không dám về quê nhà vì sợ bị mang tiếng, chòm xóm chàm biếm chê cười.

Mới đây báo chí quốc tế đã đưa tin những cô gái Việt bị đem ra trưng bày công khai tại một hội chợ tổ chức trong Trung tâm thương mại Golden Mile Complex tại Singapore để, theo lời tuyên bố của vị giám đốc trung tâm tên Francis Toh, “ tạo cơ hội cho những người đàn ông Singapore đang đi tìm vợ có được khái niệm về người con gái Việt và có dịp chọn ngay người mình ưa thích làm vợ.” Cũng tại Singapore, một tên đàn ông đã phân phát những tờ quảng cáo tại cửa hầm tàu điện để mời tham dự cuộc du ngoạn cực sang bằng tàu thủy với giá \$8365 và hẳn nói nếu thêm \$5940 thì có thể mua một cô vợ Việt mang theo. Việc trưng những cô gái Việt để cho những đàn ông già bị vợ bỏ mua cũng xảy ra tại những quán nước ở những vùng quê Malaysia. Những cô gái được bán với giá từ 20,000 cho tới 30,000 ringgits – tương đương với \$5600 và \$8500 - tùy theo mức xinh đẹp. Hành động bất nhân thất đức đáng ghê tởm này đã bị nhiều cơ quan bảo vệ nhân quyền và những cơ quan bảo vệ phụ nữ trên thế giới lên án vì coi đó giống như một cuộc mua bán thú vật hay mua bán nô lệ thời xa xưa. Những tổ chức này còn lên án việc buộc những cô gái Việt phải qua một cuộc khám nghiệm để chứng thực rằng họ vẫn còn trinh trắng coi đó là một thủ tục làm mất phẩm giá người phụ nữ, đề cao vị trí của đàn ông.

Kết luận: Tai họa vừa kể là do chính phủ Việt Nam, trong hơn 30 năm hoà bình và thống nhất, đã bất lực không xây dựng nổi một đời sống no ấm cho nhân dân, buộc những đàn bà con gái bất hạnh đó phải bán thân nuôi miệng mình và cả gia đình mình. Một điều ít ai để ý đến là mối lợi mang lại cho nhà nước Việt nam về mặt ngoại tệ vì nếu đố đồng mỗi cô gái lấy chồng ngoại quốc mang về cho gia đình \$2000 mỗi năm thì tính ra nhà nước đã thu hoạch được từ 2 đến 3 tỷ đô la, một số ngoại tệ không nhỏ đối với một nước nghèo đói như Việt Nam. Đổ lỗi cho những cô gái đó bằng cách rêu rao rằng họ đã tự nguyện lấy chồng ngoại quốc để thoát khỏi cảnh nghèo, tự nguyện cời tròng đứng chung để cho những đàn ông ngoại quốc chọn lựa, tự nguyện đưa thân xác ra để bị khám xét xem mình còn trinh trắng hay không là những lời nói vô trách nhiệm, vô lương tâm, bỉ ổi của nhà chức trách. Nhiều người có thẩm quyền lại còn tuyên bố rằng một ngày nào đó tình trạng kinh tế nước ta sẽ khá hơn, dân chúng sẽ không ai còn đói khổ nữa thì tự nhiên việc đi kiếm chồng nước ngoài này sẽ chấm dứt, khỏi phải có biện pháp ngăn chặn gì. Nhưng bao giờ thì Đảng và Nhà Nước mới nghĩ đến người dân và tính chuyện mang lại no ấm hạnh phúc cho họ ? Đó mới là vấn đề.

Hương Dương
26 tháng 2 năm 2007